

„— saadan gaar jo en Sag, før den kommer til Ministeren — og endnu er Erklæringerne fra disse ikke færdige. Sagen foreligger nu til Generalauditørens Erklæring“. Jeg synes, det under disse Forhold havde set nok saa godt ud, om den højtærede Minister i det omtalte Interview havde meddelt, at det var rigtigt nok, som jeg havde opgivet, at Ansøgningen om Benaadning var indgivet i Ministeriet den 19. December, men at Forsvarsministeren, da denne Ansøgning var sendt til Erklæring hos de forskellige betræffende Myndigheder, ikke, inden den var kommet tilbage, kunde tage Stilling dertil. Det forekommer mig, at det havde været nok saa rigtigt som i dette Interview, der er gaaet Landet rundt, at erklære kategorisk, at det er „de sædvanlige Usandheder“. Jeg kunde tænke mig, at den højtærede Minister havde meddelt mig dette i sit Brev, men under alle Omstændigheder skulde han ikke offentligt, i Pressen, have stemplet mine Udtalelser som Usandhed, men tværtimod indrømmet, som han jo ogsaa har gjort ifølge Rigsdagstidende, at Ansøgningen ganske vist var indkommet, men da den var sendt til Erklæring hos de forskellige Autoriteter, kunde han ikke udtale sig, inden den kom tilbage. Men skal jeg forstaa den højtærede Minister saaledes, at man ikke kan betragte et saadant Andragende som indkommet, før det har været sendt til Erklæring og er kommet tilbage igen, saa vil jeg gerne sige, at den 2. Januar, da jeg havde en Samtale med den højtærede Minister, som det ærede Medlem Hr. Borgbjerg overværede, sagde den højtærede Minister til mig, at nu havde han faaet Ansøgningen, nu var den indkommet, og nu skulde den blive taget under Overvejelse; men et Par Timer senere, da jeg talte med Generalauditøren, meddelte denne mig, at han kendte ikke noget til Sagens Akter endnu, endnu var de ikke tilstillede ham, men naar han fik dem, skulde han stille sig saa velvilligt som muligt. Men kan efter den Teori en Ansøgning ikke betragtes som indkommet, før den er sendt til Generalauditørens Erklæring bl. a., saa var den jo heller ikke indkommet den 2. Januar. Men hvorom alting er, vil jeg kun benytte Lejligheden til at konstatere, at Ansøgningen var indleveret i Krigsministeriet den 19. December, og naar den højtærede Minister havde 8 Dage til sin Raadighed, fra han modtog mit Brev, til han svarede mig, saa synes jeg dog, han kunde have erkyndiget sig hos sine Embedsmænd i Forsvarsministeriet,

om en saadan Ansøgning var indkommet, og skulde under alle Omstændigheder ikke være gaaet til at stemple mit Udsagn som Usandhed. Selv om jeg naturligvis ikke paa nogen Maade sætter mig ved Siden af den højtærede Minister, mener jeg dog, at jeg ogsaa har en Slags Ære, og det berører altid en pinligt, naar en Minister offentlig udtaler, at en Fremstilling, man har givet af en Sag, er „de sædvanlige Usandheder“.

Efter denne Sidebemærkning, som jeg har fundet Anledning til at gøre, idet jeg gerne vilde rense mig for Beskyldningen for at have faret med Usandhed, vil jeg tillade mig at rette en Appel til Ministeren. Ministeren har gjort gældende i sin Svarskrivelse til mig og ogsaa overfor Offentligheden, at disse Soldater ikke var dømt ved en Krigsret, de var dømt ved en civil Ret under Medvirken af civile Nævninger, og saaledes var der ikke noget at bebrejde Militæret. Det kan det vel ogsaa siges, at der ikke var, men det, jeg ønsker — ikke at bebrejde, men at udtale min Beklagelse af, er, at vi i en saadan Sag har en militær Straffelov af 1881, hvorefter de paa-gældende Soldater faar deres Straf tilmaalt. Thi det er ganske rigtigt, at de civile Nævninger har udtalt et „Skyldig“, og de kan naturligvis ikke gøre andet, naar Soldaterne oven i Købet selv indrømmer, at de er skyldige, men de har erklæret dem skyldige efter den mildeste Paragraf. Naar Straffen altsaa er blevet saa haard, skyldes det kun, at de Dommere, som skal tildele Soldaterne Straffen, uvægerligt skal tildele dem den ifølge en gammel, forældet Straffelov for Krigsmagten af 1881. Man har sagt: Ja, men disse Dommere kunde jo have dømt dem endnu haardere, de kunde have dømt dem til indtil 8 Aar. Det er rigtigt, at det kunde de have gjort, men paa den anden Side maa man huske paa, at denne Paragraf varierer Straffen helt ned til Fængsel af 2den Grad, saa naar de har sat Straffen til fra 8 til 18 Maaneder, synes der mig ogsaa heri at ligge et Bevis for, at man har ønsket at tage saa lempeligt paa denne Sag som muligt, men da man en Gang har denne Straffelov, har man maattet følge den. Men naar nu hele Rigsdagen, alle Partier, er enig om, at denne Straffelov er ganske forældet, og der i flere Aar har siddet en Kommission, hvis Opgave er, saa snart der foreligger en ny civil Straffelov, da ogsaa at faa affivet den militære Straffelov, saa synes jeg, at naar